A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2008. november 13.*

A C-227/07. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2007. május 8-án

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: M. Shotter és K. Mojzesowicz, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: kezdetben E. Ośniecka-Tamecka és T. Nowakowski, később M. Dowgielewicz meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: lengyel

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, K. Schiemann, P. Kūris (előadó), L. Bay Larsen és C. Toader bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2008. június 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a Lengyel Köztársaság nem teljesítette az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből (hozzáférési irányelv) (HL L 108., 7. o., magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 323. o.; a továbbiakban: hozzáférési irányelv) eredő kötelezettségeit, mivel nem ültette át megfelelően a nemzeti jogba az említett irányelvet, és különösen annak – az összekapcsolásról történő tárgyalásra vonatkozó kötelezettséggel kapcsolatos – 4. cikke (1) bekezdését, illetve 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdését, amely utóbbi

értelmében a nemzeti szabályozó hatóságok ösztönzik, és adott esetben biztosítják, ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban, a megfelelő hozzáférést és összekapcsolást, valamint a szolgáltatások együttműködési képességét [helyesen: interoperabilitását].

Jogi háttér

A közösségi jog

2 A hozzáférési irányelv (6) preambulumbekezdése így rendelkezik:

„Azokon a piacokon, ahol a vállalkozások között a tárgyalási pozíció tekintetében továbbra is nagy különbségek vannak, és ahol egyes vállalkozások a szolgáltatásaik teljesítése során a mások által biztosított infrastruktúrára támaszkodnak, helyénvaló a piac hatékony működését biztosító keretet létrehozni. A nemzeti szabályozó hatóságok részére hatáskört kell biztosítani arra, hogy abban az esetben, ha a kereskedelmi tárgyalás kudarcot vall, a végfelhasználók érdekében a megfelelő hozzáférést és összekapcsolást, továbbá a szolgáltatások együttműködési képességét [helyesen: interoperabilitását] biztosítsák. Különösen a végpontok közötti összeköttetést biztosíthatják azon vállalkozásokat terhelő arányos kötelezettségek előírásával, amelyek a végfelhasználókhoz való hozzáférést ellenőrzik. A hozzáférés eszközeinek ellenőrzése jelentheti a végfelhasználóhoz csatlakozó (helyhez kötött vagy mobil) fizikai összeköttetés tulajdonjogát vagy ellenőrzését és/vagy a valamely végfelhasználó hálózati végpontjához való hozzáféréshez szükséges nemzeti szám vagy számok megváltoztatásának vagy visszavonásának képességét. Erre lehetne szükség például akkor, ha a hálózatüzemeltetők indokolatlanul korlátoznák a végfelhasználó lehetőségeit az internetes portálokhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférésének megválasztásában.”

3 Ezen irányelv (14) preambulumbekezdése értelmében:

„A 97/33/EK irányelv számos kötelezettséget állapított meg a jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozások számára, nevezetesen az átláthatóságot, a megkülönböztetésmentességet, a számviteli szétválasztást, a hozzáférést és a költségalapúságot is magában foglaló árellenőrzést. A lehetséges kötelezettségek e skáláját fenn kell tartani, ezen túlmenően azonban – a túlszabályozás elkerülése érdekében – e kötelezettségeket az e vállalkozásokra alkalmazható kötelezettségek maximumaként kell megállapítani. Kivételesen, a nemzetközi kötelezettségvállalásoknak vagy a közösségi jognak való megfelelés érdekében helyénvaló lehet a hozzáférési vagy összekapcsolási kötelezettségeket valamennyi piaci szereplőre vonatkozóan bevezetni, ahogy az jelenleg a digitális televíziós szolgáltatások feltételes hozzáférésű rendszerei esetében történik.”

4 Ugyanezen irányelv (19) preambulumbekezdése értelmében:

„A hálózati infrastruktúrához való hozzáférés biztosításának kötelezővé tétele a verseny fokozását szolgáló eszközként indokolt lehet, de a nemzeti szabályozó hatóságoknak egyensúlyt kell teremteniük az infrastruktúra tulajdonosát az infrastruktúrájának a saját javára történő hasznosítása tekintetében megillető jog és a más szolgáltatókat az egymással versengő szolgáltatások nyújtásához alapvető fontosságú eszközökhöz való hozzáférés tekintetében megillető jog között. Amennyiben az üzemeltetőkre olyan kötelezettségeket rónak, amelyek értelmében a hálózati elemekhez és a kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférés iránti, illetve ezek használata iránti ésszerű kérelmeket teljesíteniük kell, az ilyen kérelmek csak olyan objektív kritériumok alapján utasíthatók el, mint a technikai megvalósíthatóság vagy a hálózat egysége fenntartásának szükségessége. Amennyiben a hozzáférés iránti kérelmet elutasítják, a sérelmet szenvedő fél az ügynek a[z elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002. március 7-i] 2002/21/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv (»keretirányelv«) [HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.; a továbbiakban: keretirányelv] 20. és 21. cikkében említett vitarendezési eljárás szerinti elbírálását kérheti. A hozzáférés biztosítására kötelezett üzemeltető számára nem lehet előírni, hogy olyan típusú hozzáférést szolgáltasson, amelynek szolgáltatásához nincs joga. Az, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok olyan kötelezően biztosítandó hozzáférést írnak elő, amely rövid távon növeli a versenyt, nem csökkentheti a versenytársak ösztönzését arra

vonatkozóan, hogy olyan alternatív lehetőségekbe fektessenek be, amelyek hosszú távon fogják fokozni a versenyt. A Bizottság közzétett egy közleményt a versenyszabályoknak a távközlési ágazatbeli hozzáférési megállapodásokra történő alkalmazásáról (HL 1998. C 265., 2. o.), amely foglalkozik ezekkel a kérdésekkel. A nemzeti szabályozó hatóságok a közösségi joggal összhangban előírhatnak műszaki és működési feltételeket a kötelezően biztosítandó hozzáférés szolgáltatója és/vagy a kötelezően biztosítandó hozzáférés jogosultja számára. Különösen a műszaki szabványok bevezetésének meg kell felelnie a műszaki szabványok és szabályok, valamint [az 1998. július 20-i] 98/48/EK tanácsi irányelvvel [HL L 217., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 21. kötet, 8. o.] módosított az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások szabályai terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.).”

5 A szóban forgó irányelv 2. cikke többek között a következő meghatározásokat tartalmazza:

„[…]

a) »hozzáférés«: eszközök és/vagy szolgáltatások rendelkezésre bocsátása más vállalkozás számára, meghatározott feltételek mellett, kizárólagos vagy nem kizárólagos jelleggel, elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása céljából. Ez magában foglalja többek között a következőket: a hálózati elemekhez és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférést, amely tartalmazhatja a berendezések helyhez kötött vagy nem helyhez kötött módon történő csatlakoztatását (ez különösen tartalmazza a helyi hurokhoz való hozzáférést és a helyi hurok révén történő szolgáltatásnyújtáshoz szükséges eszközökhöz és szolgáltatásokhoz való hozzáférést), továbbá a fizikai infrastruktúrához való hozzáférést, beleértve az épületeket,

alépítményeket és antennatartókat; a megfelelő szoftverrendszerekhez – köztük a működést támogató rendszerekhez – való hozzáférést, a számfordításhoz, illetve az azzal egyenértékű funkcióval rendelkező rendszerekhez való hozzáférést, a helyhez kötött és a mobil rendszerekhez való hozzáférést, különösen a barangolást, a digitális televíziós szolgáltatások feltételes hozzáférésű rendszereihez való hozzáférést; a virtuális hálózati szolgáltatásokhoz való hozzáférést;

b) »összekapcsolás«: olyan nyilvános hírközlő hálózatok fizikai és logikai összekapcsolása, amelyeket ugyanaz a vállalkozás vagy különböző vállalkozások használnak, azzal a céllal, hogy az egyik vállalkozás ügyfelei számára lehetővé váljon az ugyanazon vállalkozás vagy egy másik vállalkozás ügyfeleivel [helyesen: felhasználóival] való kommunikáció, vagy pedig a másik vállalkozás által nyújtott szolgáltatásokhoz való hozzáférés. A szolgáltatásokat nyújthatják az érintett felek, vagy más, a hálózathoz hozzáféréssel rendelkező felek. Az összekapcsolás a nyilvános hálózatüzemeltetők kötött létrehozott különleges hozzáféréstípus;

[…]”.

6 A hozzáférési irányelv 4. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A nyilvános hírközlő hálózatok üzemeltetői jogosultak és – amennyiben az arra felhatalmazott más vállalkozások kérik – kötelesek a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása végett egymással az összekapcsolásról tárgyalásokat folytatni, annak érdekében, hogy a szolgáltatások nyújtását és együttműködési képességét [helyesen: interoperabilitását] a Közösség egészében biztosítsák. Az üzemeltetők más vállalkozásoknak olyan feltételek mellett kínálják a hozzáférést és az összekapcsolást, amelyek összhangban vannak a nemzeti szabályozó hatóság által az 5., 6., 7. és 8. cikk alapján előírt kötelezettségekkel”.

7 Ugyanezen irányelv 5. cikke, amely meghatározza a nemzeti szabályozó hatóságok hatáskörét és felelősségét a hozzáférés és az összekapcsolás vonatkozásában, így rendelkezik:

„(1) A nemzeti szabályozó hatóságok – a (»Keretirányelv«;) 8. cikkében foglalt célok érdekében eljárva – ösztönzik és adott esetben biztosítják, ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban, a megfelelő hozzáférést és összekapcsolást, valamint a szolgáltatások együttműködési képességét, feladatkörüket oly módon gyakorolva, hogy az a hatékonyságot és a fenntartható versenyt előmozdítsa, és a végfelhasználók számára a lehető legelőnyösebb legyen.

Különösen, a jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozások vonatkozásában a 8. cikknek megfelelően tehető intézkedések sérelme nélkül a nemzeti szabályozó hatóságok megállapíthatnak:

a) a végpontok közötti összeköttetés biztosításához szükséges mértékben kötelezettségeket a végfelhasználók hozzáférését ellenőrző vállalkozások számára, beleértve indokolt esetben a kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy kapcsolják össze hálózataikat, ha azok még nincsenek összekapcsolva;

b) a végfelhasználóknak valamely tagállam által meghatározott digitális rádióműsor- és televízióműsor-terjesztési szolgáltatásokhoz való hozzáférése biztosításához szükséges mértékben kötelezettségeket az üzemeltetők számára arra vonatkozóan, hogy tisztességes, ésszerű és megkülönböztetéstől mentes feltételek mellett biztosítsanak hozzáférést az I. melléklet II. részében említett egyéb eszközökhöz.

(2) A nemzeti szabályozó hatóság – amikor az üzemeltető számára a 12. cikkel összhangban hozzáférés-szolgáltatási kötelezettséget állapít meg – az ilyen hozzáférés szolgáltatója és/vagy jogosultja által teljesítendő műszaki és működési feltételeket szabhat, a közösségi jognak megfelelően, amennyiben a hálózat rendes működésének biztosítása érdekében szükséges. A konkrét műszaki szabványok vagy előírások végrehajtására vonatkozó feltételek megállapításának a [keret]irányelv 17. cikkének tiszteletben tartása mellett kell történnie.

(3) Az (1) és a (2) bekezdés szerint előírt kötelezettségeknek és feltételeknek objektíveknek, átláthatóknak, arányosaknak és megkülönböztetéstől menteseknek kell lenniük, és azokat a [keret]irányelv 6. és 7. cikkében említett eljárással összhangban kell alkalmazni.

(4) A hozzáférés és az összekapcsolás tekintetében a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságnak legyen hatásköre arra, hogy – ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban és [keret]irányelv 6., 7., 20. és 21. cikkében említett eljárások szerint – indokolt esetben a saját kezdeményezésére vagy a vállalkozások közötti megállapodás hiányában az érintett felek valamelyikének kérelmére, beavatkozzon a [keret]irányelv 8. cikkében foglalt ágazatpolitikai célok védelme érdekében."

8 A hozzáférési irányelvnek „Az üzemeltetők kötelezettségei és a piac felülvizsgálatának eljárásai" című III. fejezetében foglalt 6. és 7. cikk egyrészt a nézők és hallgatók számára szolgáltatott digitális televíziós és rádiós szolgáltatásokhoz való feltételes hozzáférést, másrészt a hozzáférésre és összekapcsolásra vonatkozó korábbi kötelezettségek felülvizsgálatát szabályozza.

9 A „hozzáférési” irányelv 8. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja:

„(2) Amennyiben [keret]irányelv 16. cikke szerint végzett piacelemzés eredményeként egy üzemeltetőt egy bizonyos piacon jelentős piaci erővel rendelkezőként jelölnek ki, a nemzeti szabályozóhatóságok szükség szerint előírják az ezen irányelv 9–13. cikkében meghatározott kötelezettségeket.

(3) Nem sértve:

– az 5. cikk (1) bekezdésének, az 5. cikk (2) bekezdésének és a 6. cikknek a rendelkezéseit,

– a [keret]irányelv) 12. és 13. cikkének rendelkezéseit, [az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i] 2002/20/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv (»engedélyezési irányelv« [HL L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.]) melléklete B. részének az [ez utóbbi] irányelv 6. cikke (1) bekezdése alapján alkalmazott 7. feltételét, [az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i] 2002/22/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv (»egyetemes szolgáltatási irányelv«; [HL L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.,] a továbbiakban: egyetemes szolgáltatási irányelv) 27., 28. és 30. cikkét, valamint a távközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről és a magánélet védelméről szóló, 1997. december 15-i 97/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 1998. L 24., 1. o.) a jelentős piaci erővel rendelkezőként kijelöltektől eltérő vállalkozásokra rótt kötelezettségeket tartalmazó, megfelelő rendelkezéseit, illetve

– a nemzetközi kötelezettségvállalásoknak való megfelelés szükségességét,

a nemzeti szabályozó hatóságok a 9–13. cikkben meghatározott kötelezettségeket nem írhatják elő olyan üzemeltetők számára, amelyeknek a (2) bekezdéssel összhangban történő kijelölésére nem került sor.

[…]”

10 A hozzáférési irányelvnek „A meghatározott hálózati eszközökhöz való hozzáférésnek és azok használatának a lehetővé tételére vonatkozó kötelezettségek” című 12. cikke így rendelkezik:

„(1) A nemzeti szabályozó hatóság a 8. cikk rendelkezéseivel összhangban kötelezettségeket állapíthat meg az üzemeltetők számára a meghatározott hálózati elemekhez és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférés iránti, és azok használata iránti ésszerű kérelmek teljesítésére vonatkozóan, többek között olyan helyzetekben, amikor a nemzeti szabályozó hatóság úgy ítéli meg, hogy a hozzáférés biztosításának megtagadása, illetve az ahhoz hasonló hatású indokolatlan feltételek kikötése gátolná kiskereskedelmi szinten a fenntartható versenypiac kialakulását, vagy nem szolgálná a végfelhasználók érdekeit.

Az üzemeltetőktől megkövetelhető többek között, hogy:

[…]

b) a hozzáférést kérő vállalkozásokkal jóhiszemű tárgyalást folytassanak;

[…]

(2) Amikor a nemzeti szabályozó hatóságok azt mérlegelik, hogy az (1) bekezdésben említett kötelezettségeket előírják-e, és különösen amikor azt vizsgálják, hogy az ilyen kötelezettségek arányosak lennének-e a [keret]irányelv 8. cikkében foglalt célokkal, különösen a következő tényezőket kötelesek figyelembe venni:

a) a piacfejlődés ütemének tükrében a versengő eszközök használatának vagy üzembe helyezésének műszaki és gazdasági megvalósíthatóságát, figyelembe véve a szóban forgó összekapcsolás és hozzáférés jellegét és típusát;

b) a tervezett hozzáférés szolgáltatásának a kivihetőségét a rendelkezésre álló kapacitás alapján;

c) az eszköz tulajdonosának kezdeti befektetését, szem előtt tartva a befektetés kockázatait;

d) a verseny hosszú távú megőrzésének szükségességét;

e) adott esetben minden vonatkozó szellemi tulajdonjogot;

f) páneurópai szolgáltatások nyújtását.”

11 A keretirányelv 8. cikke határozza meg azokat az általános célokat és szabályozó elveket, amelyek tiszteletben tartását a nemzeti szabályozó hatóságoknak biztosítaniuk kell.

A nemzeti jog

12 A távközlésről szóló, 2004. július 16-i törvény (Prawo Telekomunikacyjne) (Dz. U. 2004. augusztus 3., 171. sz., poz. 1800), (a továbbiakban: távközlési törvény) határozza meg a távközlési szolgáltatások nyújtása, a távközlő hálózatok szolgáltatása nyújtása vagy a kapcsolódó alkalmazások tevékenységére – a továbbiakban: távközlési tevékenység – alkalmazandó szabályozást.

13 E törvény 1. cikkének (2) bekezdése így rendelkezik:

„A törvény célja a következők feltételeinek megteremtése:

1) tisztességes és hatékony verseny előmozdítása a távközlési szolgáltatások területén;

2) korszerű távközlési infrastruktúrák fejlesztése és alkalmazása;

3) a számkiosztás, a rádiófrekvenciák és az orbitális források üzemeltetése rendjének biztosítása;

4) a távközlési szolgáltatások sokfélesége, ára és minősége területén a felhasználók számára a legnagyobb előnyök biztosítása;

5) a műszaki semlegesség biztosítása.

[…]”

14 A távközlési törvény 26. cikkének értelmében:

„(1) Ha valamely távközlési vállalkozás vagy a 4. cikk 1., 2., 4., 5., 7. és 8. pontja szerinti szervezet kérelmet nyújt be, a nyilvános távközlési hálózat üzemeltetőjének a nyilvánosság számára hozzáférhető távközlési szolgáltatások nyújtása és a szolgáltatások interoperabilitásának biztosítása céljából hozzáférési szerződés megkötésére irányuló tárgyalásokat kell folytatnia.

(2) A hozzáférési szerződés kikötéseinek tárgyalása során a távközlési vállalkozások figyelembe veszik a számukra előírt kötelezettségeket.

(3) A tárgyalások során szerzett információk csak rendeltetésüknek megfelelően használhatók fel, ellenkező kikötés hiányában ezekre titokvédelmi kötelezettség vonatkozik.

(4) Ellenkező rendelkezés hiányában a jelen fejezetnek a távközlési vállalkozásokra vonatkozó rendelkezéseit a 4. cikk 1., 2., 4., 5., 7. és 8. pontja szerinti szervezetekre is alkalmazni kell.

(5) A valamely tagállamból származó, távközlési hálózathoz hozzáférést kérelmező gazdasági szereplőnek nem kell a 10. pont szerinti nyilvántartásban szerepelnie, ha Lengyelország területén semmilyen távközlési tevékenységet nem folytat."

15 A távközlési törvény 27. cikke értelmében:

„(1) Az [(Urząd Komunikacij Electronicznej (UKE) (Elektronikus távközlési hivatal)] elnöke hivatalból vagy a hozzáférési szerződés megkötésére irányuló tárgyalásokon részt vevő bármely fél írásbeli kérelmére, végzésben határozhat a tárgyalások lezárásának határidejéről, amely nem haladhatja meg a hivatkozott szerződés megkötésére irányuló kérelem benyújtásától számított 90 napot.

(2) Ha a tárgyalások nem kezdődtek meg, ha az engedélyt kiadó szervezet megtagadta a hozzáférést, vagy ha nem jött létre szerződés az (1) bekezdésben előírt határidőn belül, bármely fél kérheti az UKE elnökétől, hogy hozzon a vitás kérdéseket megoldó vagy az együttműködés feltételeit előíró határozatot.

(3) A (2) bekezdés szerinti kérelemnek tartalmaznia kell a hozzáférési szerződés tervezetét, valamint a felek álláspontjait a törvény által megkövetelt mértékben, továbbá a szerződés azon kikötéseire vonatkozó utalást, amelyek tekintetében a felek nem jutottak egyezségre.

(4) Az UKE elnökének kérésére a felek 14 napon belül benyújtják a vitás kérdéssel kapcsolatos álláspontjaikat, valamint a kérelem vizsgálatához elengedhetetlenül szükséges iratokat.”

16 E törvény 28. cikke így rendelkezik:

„(1) Az UKE elnöke a 27. cikk (2) bekezdése szerinti kérelem benyújtásától számított 90 napon belül hozza meg a hozzáférés engedélyezésére vonatkozó határozatát, az alábbi kritériumokra figyelemmel:

1) a távközlési hálózatok felhasználóinak érdekei;

2) a távközlési vállalkozások számára előírt kötelezettségek;

3) a korszerű távközlési szolgáltatások előmozdítása;

4) a fennálló vitás kérdések jellege és a hozzáférés technikai és gazdasági szempontjai tekintetében annak gyakorlati lehetősége, hogy megvalósíthatók-e a tárgyalásokban részt vevő távközlési vállalkozások által javasolt megoldások, illetve helye lehet-e alternatív megoldásoknak;

5) a következőkkel kapcsolatos biztosítékok:

   a) a hálózat teljessége és a szolgáltatások interoperabilitása,

   b) a hozzáférés hátrányosan meg nem különböztető feltételei,

   c) a verseny fejlesztése a távközlési szolgáltatások piacán;

6) azon távközlési vállalkozások piaci ereje, amelyek hálózatai össze vannak kapcsolva;

7) a közérdek, a környezetvédelmet is beleértve;

8) az egyetemes szolgáltatások folyamatossága.

(2) Az UKE elnöke a 4. cikk 1., 2., 4., 5., 7. és 8. pontja szerinti szervezetek számára a hozzáférés engedélyezéséről szóló határozatát a 27. cikk (2) bekezdése szerinti kérelem benyújtásától számított 90 napon belül hozza meg, az [e cikk] (1) bekezdése 1–4. pontjában, 5. pontjának a) és c) alpontjában, valamint 6–8. pontjában foglalt kritériumokra, az állam védelmére és biztonságára, a közrendre, valamint az ezen szervezetek által vállalt feladatok sajátos jellegére figyelemmel.

(3) A hozzáférésről szóló döntés a hálózatok összekapcsolása vonatkozásában [kötelező, és az összekapcsolt hálózatok típusa szerint változó] rendelkezéseket tartalmazhat.

(4) A hozzáférést engedélyező határozat a szerződésnek az e határozat tartalmával megegyező része helyébe lép.

(5) Ha az érintett felek hozzáférési szerződést kötnek, a hozzáférési határozatnak a szerződésben szereplőkkel azonos tartalmú rendelkezései hatályukat vesztik.

(6) A hozzáférési határozatot az UKE elnöke bármely érintett fél kérelmére vagy hivatalból módosíthatja, ha ezt a végfelhasználók érdekeinek, a hatékony versenynek vagy a szolgáltatások interoperabilitásának védelme indokolja.

(7) A hozzáférési határozatból eredő kötelezettségek végre nem hajtásának vagy nem megfelelő végrehajtásának jogcímén történő pénzügyi követelések esetén bírósághoz kell fordulni.

(8) Az UKE elnöke hozza meg a hozzáférés biztosításához szükséges összes rendelkezést tartalmazó határozatot, ha a felek egyike olyan távközlési vállalkozás, amellyel szemben [különösen] a 45. cikk szerinti kötelezettségek egyike fennáll."

17 A szóban forgó törvény 29. cikkének értelmében:

„Az UKE elnöke hivatalból határozhat a hozzáférési szerződés szövegének módosításáról, vagy felszólíthatja a feleket a módosításra, ha ezt a végfelhasználók érdekeinek, a hatékony versenynek vagy a szolgáltatások együttműködési képességének védelme indokolja."

18 A távközlési törvény 30. cikke előírja, hogy „[a] 26–28. cikket *mutatis mutandis* a hozzáférési szerződések módosítására is alkalmazni kell."

19 E törvény 45. cikke értelmében:

„Figyelemmel a feltárt problémára, az arányosság elvére és az 1. cikk (2) bekezdésében felsorolt célkitűzésekre, valamint az 1. cikk (3) bekezdésére vonatkozó kötelezettségek megfelelő jellegére, az UKE elnöke olyan határozatot hozhat, amely a végfelhasználók hozzáférését ellenőrző távközlési vállalkozás számára ahhoz nélkülözhetetlen szabá-

lyozási kötelezettségeket ír elő, hogy e vállalkozás végfelhasználói számára biztosítani lehessen egy másik távközlési vállalkozás felhasználóival való kommunikációt, az összekapcsolás kötelezettségét is beleértve.”

20 A szóban forgó törvény 136. cikke így rendelkezik:

„(1) A végfelhasználók digitális rádióműsor- és televízióműsor-terjesztési szolgáltatásokhoz való hozzáférése biztosítása céljából az UKE elnöke olyan határozatot hozhat, amely a távközlési vállalkozásokat a következő kapcsolódó alkalmazásokhoz való hozzáférés lehetővé tételére kötelezi:

1) illesztőprogram,

2) elektronikus programvezérlő.

(2) A konzultációs és az egyeztetési eljárásra vonatkozó rendelkezéseket az (1) bekezdés szerinti határozatra kell alkalmazni.

(3) Az UKE elnöke az (1) bekezdés szerinti határozatot az egyenlőség és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvei figyelembevételével hozza.”

A pert megelőző eljárás

21 2005. március 21-i felszólító levelében a Bizottság közölte a Lengyel Köztársasággal a hozzáférési irányelv 4. cikke (1) bekezdésének és 5. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a nemzeti jogba történt átültetésével kapcsolatos aggodalmait. E tagállam 2005. május 20-án kelt levelében terjesztette elő válaszát.

22 A Bizottság 2006. július 4-én indokolással ellátott véleményt adott ki, amelyben felhívta a Lengyel Köztársaságot arra, hogy a kézbesítéstől számított két hónapos határidőn belül tegye meg a véleményben foglaltaknak való megfeleléshez szükséges intézkedéseket. A lengyel hatóságok 2006. szeptember 4-én válaszoltak e véleményre. Mivel nem volt elégedett e válasszal, a Bizottság a jelen kereset előterjesztése mellett döntött.

A keresetről

Az első, a távközlési törvény 26. cikkének a hozzáférési irányelv 4. cikke (1) bekezdésével való összeegyeztethetetlenségén alapuló kifogásról

A felek érvei

23 Első kifogásában a Bizottság arra hivatkozik, hogy a hozzáférési irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt tárgyalási kötelezettség a nyilvános távközlési hálózatok valamennyi üzemeltetőjére vonatkozik, és a hálózatok összekapcsolását érinti. Ez utóbbi a hozzáférés egyik sajátos fajtája, amely a nyilvános hálózatok üzemeltetői között

jön létre, és a hozzáférés semmilyen más típusát nem érinti. A nemzeti szabályozó hatóság csak kivételes körülmények esetén avatkozhat be.

24 A Bizottság szerint ugyanis a hozzáférési irányelv (6) és (14) preambulumbekezdéséből, valamint 8. cikkének (3) bekezdéséből, továbbá 5. cikkének (1) bekezdéséből és 12. cikkéből az következik, hogy, először, a helyzet értékelését annak meghatározása céljából kell elvégezni, hogy az érintett piacra vonatkozik-e korábbi szabályozás, és milyen a verseny mértéke e piacon. Másodszor, a szabályozó nemzeti hatóságoknak figyelembe kellene venniük az adatok összességét, és meg kellene vizsgálniuk a hozzáférés engedélyezése kötelezettségének a hosszú távú versenyre gyakorolt hatását a szóban forgó piacon. Harmadszor, a hozzáférési irányelv 5. cikkének (1) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a nemzeti szabályozó hatóságokat arra, hogy valamennyi üzemeltető – a piacon jelentős erővel nem rendelkezőket is beleértve – számára előírják a távközlési hálózatokhoz való hozzáférésről történő tárgyalás kötelezettségét. Negyedszer, az elektronikus távközlésre vonatkozó közösségi keretszabályozás egyik alapja az az elv, miszerint a nemzeti szabályozó hatóság csak abban az esetben avatkozik be, ha a szabad piac mechanizmusai nem működnek, vagy ezek nem vezetnek kielégítő eredményekhez.

25 Márpedig a Bizottság szerint a távközlési törvény 26. cikkének (1) bekezdése nem írja elő a távközlési hálózatokhoz való hozzáférésről szóló szerződések jóhiszemű megtárgyalásának általános kötelezettségét.

26 A Bizottság úgy véli, hogy amennyiben e kötelezettséget törvény írja elő, ez nemcsak azt jelenti, hogy a nemzeti szabályozó hatóságnak nem kell megvizsgálnia, hogy e kötelezettség előírása ösztönzi-e a távközlési hálózatokhoz való hozzáférést, hanem azt is, hogy e hatóságnak nem kell mérlegelnie az érintett hálózat üzemeltetőjének és az e hálózathoz hozzáférést kérelmező vállalkozás érdekeit, és nem kell értékelnie, hogy e kötlezettség előírása milyen hatást gyakorol egy adott piacra. E hatóságnak tehát nem kellene megállapítania, hogy fennállnak-e a hozzáférési irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételek.

27 A Bizottság továbbá azt állítja, hogy a Lengyel Köztársaság álláspontja téves előfeltevéseken alapul. Az első az, hogy a hozzáférési irányelv úgy rendelkezik, hogy a nemzeti szabályozó hatóság a konkrét helyzet figyelmen kívül hagyásával valamennyi távközlési hálózat üzemeltetője számára előírhatja az e hálózathoz való hozzáférésre vonatkozó tárgyalások kötelezettségét. A második, hogy a tárgyalási kötelezettség minimális terhet jelent a távközlési hálózatok üzemeltetőire, és nem jár semmiféle következménnyel beruházási döntéseikre, tehát a verseny feltételeire.

28 Végül, a Bizottság azt állítja, hogy egyrészt a távközlési törvény által előírt megoldás nem teszi lehetővé a jogbiztonság elvének hatékonyabb érvényesülését, mint a hozzáférési irányelvben előírt megoldás, másrészt pedig ez utóbbi nem a tárgyalások megkezdése követelésének jogát írja elő, hanem csak a nemzeti szabályozó hatóság azon hatáskörét, hogy a piac elemzését követően előírhassa a piacon jelentős erővel rendelkező távközlési vállalkozások, vagy egyes esetekben valamennyi üzemeltető számára a tárgyalás kötelezettségét.

29 A Lengyel Köztársaság vitatja ezen első kifogás megalapozottságát. Arra hivatkozik ugyanis, hogy a hozzáférési irányelv teleologikus és funkcionális értelmezése ahhoz a következtetéshez vezet, miszerint a távközlési törvény 26. cikkének rendelkezései – nemcsak a távközlési hálózatok, hanem az e hálózatokhoz való hozzáférés tekintetében is előírva a tárgyalások folytatásának kötelezettségét – nem ellentétesek ezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével.

30 E tekintetben e tagállam először is kiemeli, hogy valamely távközlési hálózat üzemeltetője számára azon kötelezettség előírása, hogy tárgyalásokat folytasson az e hálózathoz hozzáférést kérelmező vállalkozással, a távközlési hálózatokhoz való hozzáférés ösztönzésének minősül. A létező infrastruktúráknak az érdekelt felek általi maximális kihasználtsága ily módon elérhető lehet.

31 Továbbá, a szóban forgó tagállam arra hivatkozik, hogy az a megoldás, amely felruházza a nemzeti szervezeteket annak hatáskörével, hogy az ilyen üzemeltetők számára előírják a tárgyalások folytatásának kötelezettségét azzal a vállalkozással, amely az érintett hálózathoz kíván hozzáférni, valamint az általa választott azon megoldás, melynek lényege azon jog biztosítása e vállalkozás számára, hogy tárgyalásokat folytathat, ezen üzemeltető szempontjából hasonló eredményekhez vezet.

32 Másodsorban, a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a választott megoldás a jogbiztonság elvének érvényesítése tekintetében is jobb, mivel az üzemeltetőknek lehetőségük van, hogy megismerhessék a távközlési törvényből eredő kötelezettségeik pontos terjedelmét.

33 E tagállam azt állítja továbbá, hogy a hozzáférési irányelv (6) preambulumbekezdéséből és 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdéséből az következik, hogy valamennyi vállalkozás ténylegesen rendelkezik annak a jogával, hogy valamely nyilvános távközlési hálózat üzemeltetőjétől tárgyalások folytatását kérje az e hálózathoz való hozzáférés tekintetében, és sikertelenség esetén a vállalkozás a szabályozó hatósághoz fordulhat. Következésképpen, a szabályozó hatóságnak az érintett üzemeltetőt tárgyalások folytatására kötelező határozatát kötelezettséget megállapító határozatnak lehet minősíteni, mivel megerősíti az ebben az értelemben vett kötelezettséget ezen üzemeltetővel szemben, tehát elismeri a hozzáférést kérelmező vállalkozás erre vonatkozó jogát. Ily módon e jog és az üzemeltetők ezzel szimmetrikus kötelezettségét teljes egészében igazolja a szóban forgó irányelv által követett célkitűzés.

34 Végül, e tagállam szerint, jóllehet a távközlési törvény már három éve hatályba lépett, sem az üzemeltetőket, sem pedig a verseny fejlődését nem érték e törvénynek köszönhetően nemkívánatos hatások.

A Bíróság álláspontja

35 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a Lengyel Köztársaság elismeri, hogy a távközlési törvény 26. cikkének (1) bekezdése általános törvényi előírásnak minősül, amely arra kötelezi a nyilvános távközlési hálózatok valamennyi üzemeltetőjét, hogy jóhiszeműen tárgyalást folytassanak az e hálózathoz való hozzáférésre vonatkozó megállapodás megkötéséről bármely, az e hálózathoz hozzáférni kívánó vállalkozás kérelmére, és ez a tárgyalás nemcsak az összekapcsolásra vonatkozó megállapodásokra, hanem a szóban forgó hálózathoz való hozzáférést szabályozó megállapodásokra is irányul.

36 Márpedig meg kell állapítani, hogy a nyilvános távközlési hálózatok bármely üzemeltetőjét az engedéllyel rendelkező más vállalkozásoknak a hozzáférési irányelv 4. cikke (1) bekezdése szerinti kérelme esetén terhelő tárgyalási kötelezettség az összekapcsolásra vonatkozik, amely az ezen irányelv 2. cikkének b) pontjában foglalt meghatározásnak megfelelően „a nyilvános hálózatüzemeltetők között létrehozott különleges hozzáféréstípusnak" minősül. A távközlési törvény 26. cikkével ellentétben e kötelezettség tehát nem a hálózathoz való hozzáférés olyan egyéb típusaira vonatkozik, amelyeket ugyanezen irányelv 2. cikkének a) pontja határoz meg, és amelyeket a távközlési törvény ír elő.

37 Arra is emlékeztetni kell, hogy a hozzáférési irányelv 4. cikke (1) bekezdésének második mondata azt teszi lehetővé, hogy az üzemeltetők olyan feltételek mellett kínálják a hozzáférést és az összekapcsolást más vállalkozásoknak, amelyek összhangban vannak a nemzeti szabályozó hatóság által előírt kötelezettségekkel. E kötelezettségek között szerepelnek azok, amelyeket e hatóság – a hozzáférési irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében – megállapíthat a piacelemzés eredményeként az adott piacon jelentős piaci erővel rendelkezőként kijelölt üzemeltető számára.

38 E tekintetben a hozzáférési irányelv 8. cikkének és 12. cikke (1) bekezdése b) pontjának együttes olvasatából az következik, hogy a vállalkozásokkal kötendő szerződés jóhiszemű megtárgyalásának kötelezettségét a nemzeti szabályozó hatóság a piac elemzését követően, a piacon jelentős erővel rendelkező üzemeltetők számára írhatja elő.

39 Márpedig, amint arra a főtanácsnok is rámutat indítványának 62. pontjában, a távközlési törvény 26. cikke nem a vállalkozások erejétől függő kettős rendszeren alapul, hanem valamennyi üzemeltető egyenlő módon történő kezelésére irányul, és nem teszi lehetővé a nemzeti szabályozó hatóság számára, hogy konkrét helyzeteket vegyen figyelembe az intézkedést megelőzően vagy a távközlési hálózathoz való hozzáférést kérelmező vállalkozás kérelmének vizsgálata során.

40 A hozzáférési szerződések jóhiszemű megtárgyalásának a távközlési törvényben előírt kötelezettsége azzal a következménnyel jár, hogy e kötelezettséget anélkül írják elő, hogy előzetesen elemeznék a tényleges verseny mértékét az érintett piacon. E törvény nem teszi lehetővé e kötelezettség megszűnését vagy módosítását, ha a verseny fokozódik e piacon.

41 Másrészt nemzeti szabályozó hatóság intézkedéseinek a hozzáférési irányelv (19) preambulumbekezdése értelmében – a verseny fokozása mellett – egyensúlyt kell teremteniük az infrastruktúra tulajdonosát az infrastruktúrájának a saját javára történő hasznosítása tekintetében megillető jog és a más szolgáltatókat az egymással versengő szolgáltatások nyújtásához alapvető fontosságú eszközökhöz való hozzáférés tekintetében megillető jog között.

42 Továbbá a hozzáférési irányelv 12. cikke (2) bekezdésének megfelelően a nemzeti szabályozó hatóság intézkedéseit az e rendelkezésben előírtak figyelembevételének szükségessége határozza meg, amelyek között szerepel a hosszú távú verseny fenntartásának szükségessége, és azon kötelezettségek arányosságának vizsgálata,

amelyeket e hatóság szándékozik előírni az egyedi hálózati eszközökhöz való hozzáférés és ezek használata tekintetében a keretirányelv 8. cikkében meghatározott célkitűzések viszonylatában.

43 Márpedig a távközlési törvény, mivel nem írja elő a nemzeti szabályozó hatóság beavatkozását a hozzáférési szerződésre vonatkozó tárgyalások kötelezettségének előírását megelőzően, nem teszi lehetővé a helyzetnek semmiféle, a hivatkozott 12. cikk (2) bekezdése előírásai szerinti értékelését.

44 Ebből következik, hogy a Lengyel Köztársaság – mivel a nyilvános távközlési hálózatok üzemeltetői tekintetében a távközlési hálózatokhoz való hozzáférésre irányuló szerződések megtárgyalásának általános kötelezettségét írta elő – nem ültette át megfelelően a hozzáférési irányelv 4. cikkének (1) bekezdését.

45 E következtetést az e tagállam által hivatkozott azon érvelés sem cáfolja meg, miszerint ezen irányelv dinamikusabb és teleologikus értelmezése a technológiák gyorsabb fejlesztését tenné lehetővé.

46 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a nemzeti szabályozó hatóság beavatkozásának csak a piac hatékony működése biztosításának céljából van helye. E tekintetben a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy a hivatkozott hatóságnak elő kell mozdítania a hatékonyságot, előnyben kell részesítenie a fenntartható versenyt, és biztosítania kell a végfelhasználók számára a legnagyobb előnyt.

47 E tagállam azon érvelését illetően, miszerint a távközlési törvény tiszteletben tartja a jogbiztonság elvét, elegendő annak megállapítása, hogy ezen elv semmilyen esetben nem teszi lehetővé a hozzáférési irányelvben előírt szabályoktól való eltérést.

48 A fentiekből következik, hogy az első kifogás megalapozott.

49 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Lengyel Köztársaság – mivel nem ültette át megfelelően a hozzáférési irányelv 4. cikkének (1) bekezdését – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

A második, a távközlési törvénynek a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdése első albekezdésével való összeegyeztethetetlenségén alapuló kifogásról

A felek érvei

50 Második kifogásában a Bizottság azt állítja, hogy a távközlési törvény 26–30. cikke nem biztosítja a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdése első albekezdésének megfelelő átültetését. E cikkekből, valamint ugyanezen törvény 45. és 136. cikkéből szerinte az következik, hogy a nyilvános távközlési hálózatok valamennyi üzemeltetője köteles az e hálózatokhoz való hozzáférésről tárgyalni, és a nemzeti szabályozó hatóság elnöke határozhat az ilyen tárgyalások lezárásának határidejéről, és – amennyiben a felek nem jutnak megállapodásra – ezen elnök, bármelyik fél kérelmére, a hozzáférést engedé-

lyező határozatot hozhat, amely a hozzáférési szerződés vonatkozó kikötéseinek helyébe lép, és ezen elnök ily módon kötelezettségeket írhat elő a vállalkozások számára, azok piaci helyzetétől függetlenül.

51 E tekintetben a Bizottság arra hivatkozik, hogy először is, a hozzáférési irányelv 5. cikkének (1) bekezdését nem hajthatja végre egy olyan általános törvényi rendelkezés, mivel ez előbbi megköveteli, hogy a nemzeti szabályozó hatóság csak bizonyos esetekben legyen felhatalmazva a cselekvésre. E hatáskört korlátozza a keretirányelv 8. cikkében és a hozzáférési irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében foglalt célkitűzésekre történő hivatkozás. A hivatkozott 5. cikk (1) bekezdése nem csupán programozási előírás, hanem olyan szöveg, amely előírja azokat a határozatokat, amelyek elfogadásának a nemzeti szabályozó hatóságok hatáskörében kell állnia. Ez a hozzáférési irányelv 8. cikkében foglalt általános elv alóli kivételnek minősül, és megszorítóan kell értelmezni.

52 A Bizottság másodsorban arra hivatkozik, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikkének (4) bekezdése önmagában nem valamennyi vállalkozással szemben teszi lehetővé szabályozási kötelezettségek előírását, hanem csak azokkal szemben, amelyek jelentős piaci erővel rendelkeznek, illetve – e körülménytől függetlenül – az ezen irányelv 8. cikkének (3) bekezdésében előírt esetben. A szóban forgó irányelv 9–13. cikkében előírt kötelezettségek nem írhatók elő a hivatkozott 5. cikk (4) bekezdésében előírt eljárás alapján.

53 A Bizottság harmadsorban azt állítja, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a nemzeti szabályozó hatóság hatáskörét nem teszi függővé attól, hogy létezik-e a vállalkozások között bármiféle jogvita.

54 A Lengyel Köztársaság a maga részéről vitatja a jelen kifogást. Elsősorban arra hivatkozik, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdéséből következő két szabály, miszerint a nemzeti szabályozó hatóságnak egyrészt ösztönöznie kell a hálózatokhoz való hozzáférést, az összekapcsolást és a szolgáltatások interoperabilitását, másrészt pedig szükség esetén biztosítaniuk kell ezeket, túl általános jellegű, és programozási szabálynak minősül. E szabályok csak az elérendő célkitűzés vonatkozásában kötik a tagállamokat, amely célkitűzés megvalósulását a távközlési hálózatokhoz való hozzáférésre vonatkozó politikájuk keretében biztosítaniuk kell.

55 Ezt az értelmezést szerinte a hozzáférési irányelv általános szerkezete is megerősíti, mivel az 5. cikk ezen irányelv „Általános rendelkezések” című II. fejezetében található.

56 Az alperes tagállam arra is hivatkozik, hogy a keretirányelv 8. cikkében előírt célkitűzések általános módon kerültek megfogalmazásra, ily módon az ezekre történő hivatkozás tág mérlegelési jogkört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságok számára. Továbbá, még az ez utóbbiak tevékenységére vonatkozó célkitűzések pontos meghatározása sem biztosítja a piacon jelen lévő vállalkozások tekintetében a rájuk vonatkozó kötelezettségek előírásának lehetőségét. Márpedig a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek és pontosak legyenek.

57 Az általános szabályozási hatásköröket a hozzáférési irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében meghatározott, az ezen irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt kötelezettségekre és követelményekre vonatkozó kritériumok sem korlátozzák.

58 E tagállam azt állítja, hogy a hivatkozott 5. cikk átültetése nem hajtható végre szó szerint, mivel ez általánosságban hatalmazza fel a nemzeti szabályozó hatóságot arra, hogy ösztönözze és biztosítsa a távközlési hálózatokhoz való hozzáférést.

59 Másodsorban, a Lengyel Köztársaság hangsúlyozza, hogy a jelen kifogás kizárólag a lengyel jognak a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdése első albekedésével való összeegyeztethetetlenségére, és nem ezen (1) bekezdés második albekezdésére vonatkozik.

60 Egyebekben az alperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem veszi figyelembe, hogy a hivatkozott 5. cikk (1) bekezdésének első albekezdése két jogszabályt tartalmaz. Az első jogszabályt, amely a hálózatokhoz való hozzáférés, az összekapcsolás és a szolgáltatások interoperabilitása ösztönzésének általános kötelezettségét írja elő valamennyi eset vonatkozásában, a körülményektől függetlenül, amiért is nemzeti hatóságnak folyamatosan be kell avatkoznia, a távközlési törvény 2. fejezete ülteti át. A második szabály a hálózathoz való hozzáférés biztosításának kötelezettségét írja elő, ezt pedig e törvény 28. és 29. cikke ülteti át.

A Bíróság álláspontja

61 Második kifogásában a Bizottság annak megállapítására kéri a Bíróságot, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdését – amely a nemzeti szabályozó hatóság arra történő felhatalmazására kötelez, hogy ez pontos módon beavatkozzon a keretirányelv 8. cikke szerinti célkitűzések elérése érdekében – a távközlési törvény nem ültette át megfelelően.

62 Először is arra kell emlékeztetni, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok szabályozási feladatait a keretirányelv 8–13. cikke határozza meg. Ezen irányelv 8. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok e feladatok teljesítése keretében meghoznak minden, az ugyanezen cikk (2)–(4) bekezdésében foglalt célkitűzés megvalósítására irányuló ésszerű intézkedést.

63 A Bíróság ugyanakkor úgy értelmezte a szóban forgó 8. cikket, mint amely a tagállamok kötelezettségévé teszi az arról való gondoskodást, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok hozzanak meg minden ésszerű intézkedést az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása terén a verseny előmozdítása érdekében, biztosítva, hogy az elektronikus hírközlési ágazatban ne legyen versenytorzulás vagy versenykorlátozás, valamint felszámolva az említett szolgáltatások nyújtása tekintetében európai szinten még fennálló akadályokat (a C-380/05. sz. Centro Europa 7 ügyben 2008. január 31-én hozott ítélet 81. pontja).

64 Másodsorban arra kell rámutatni, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a nemzeti szabályozó hatóságok hatáskörére és feladatkörére vonatkozik, a hozzáférés és az összekapcsolás tekintetében. E cikk előírja, hogy e hatóságok – a keretirányelv 8. cikkében foglalt célok érdekében eljárva – ösztönzik és adott esetben biztosítják, ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban, a megfelelő hozzáférést és összekapcsolást, valamint a szolgáltatások interoperabilitását, feladatkörüket oly módon gyakorolva, hogy az a hatékonyságot és a fenntartható versenyt előmozdítsa, és a végfelhasználók számára a lehető legelőnyösebb legyen.

65 Ebből következik, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a nemzeti szabályozó hatóságoknak a keretirányelv 8. cikkében foglalt célok elérésére irányuló általános felhatalmazása előírására szorítkozik a hozzáférés és az összekapcsolás sajátos területén.

66 Harmadsorban, amint arra a főtanácsnok is rámutat indítványának 83. pontjában, a szóban forgó törvény 26–30. cikke kiterjedt intézkedési hatáskört biztosít a nemzeti szabályozó hatóság számára.

67 Negyedsorban arra kell emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban a Bizottság feladata a nevezett kötelezettségszegés meglétének bizonyítása. A Bíróság előtt tehát a Bizottságnak kell a kötelezettségszegés létének vizsgálatához szükséges tényeket előadnia (a C-387/06. sz., Bizottság kontra Finnország ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet 25. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Meg kell tehát állapítani, hogy a Bizottság – annak puszta állításával, hogy a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdését nem általános törvényi rendelkezés, hanem kizárólag olyan jogszabályi szöveg ültetheti át, amely előírja, hogy mely határozatok elfogadására hatalmazták fel a nemzeti szabályozó hatóságot, és nem bizonyította, hogy a szóban forgó rendelkezések nem valósítják meg a keretirányelv célkitűzéseit – nem bizonyította jogilag elégségesen, hogy a szóban forgó rendelkezések nem biztosítják a hozzáférési irányelv 5. cikke (1) bekezdése első albekezdésének megfelelő átültetését.

69 Ebből következik, hogy a második kifogást el kell utasítani.

A költségekről

70 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen szabályzat 69. cikke 3. §-ának első albekezdése alapján részleges pernyertesség esetén, illetve kivételes okból a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Mivel a jelen esetben mind a Lengyel Köztársaság, mind a Bizottság részlegesen pervesztes lett, úgy kell határozni, hogy mindketten maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Lengyel Köztársaság – mivel nem ültette át megfelelően az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (hozzáférési irányelv) 4. cikkének (1) bekezdését – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Európai Közösségek Bizottsága és a Lengyel Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások